

FLYKTINGHJÄLP:

”Det handlar om vad man själv kan göra som medmänniska”

Drygt fem år har gått sedan ”den stora flyktinghösten”. Vad hände med engagemanget, vilka spår satte mötena mellan människor? En som vet är Anebys kyrkoherde Peter Andreasson, som fick en ”ny son” i afghanske Jawid Mohammadi. Stiftssidans åkte till det småländska pastoratet för ett samtal och för att gratulera Jawid till det nya körkortet.

När stiftssidans möter Peter Andreasson i Aneby kyrka har han precis lämnat ett betydelsefullt besked. I höst lämnar han kyrkoherdeposten.

– Det är blandade känslor. Det är omtumlande, vemodigt, men också en lättnad.

Bakgrunden är egentligen inte dramatisk, menar kyrkoherden.

– När jag fick tjänsten 2011 sade jag att jag stannar tio år, om vi trivs med varandra. Att jag blivit kvar ända till nu är ju i själva verket ett väldigt gott betyg.

Peter Andreasson är 65 år och kunde stanna några år till, men berättar historien om sin far, som också var kyrkoherde.

– För honom var arbetet allt. Han hade problem med hälsan som han inte tog hand om. När han väl gick i pension mätte han tyvärr inte alls bra, och gick bort snart därefter. Jag vill helst sluta i tid. Sedan är det skönt att fatta beslutet själv snarare än att bli ledd ut genom bakdörren, haha.

NÄJA, DET hade kanske inte varit någon större risk med en så engagerad och handlingskraftig person, tänker stiftssidans reporter. Vilket i sin tur för oss in på frågan om flyktingengagemang och inkludering. Anebys årliga ”Alla-får-plats”-vecka kom till på kyrkoherdens initiativ. Men kontakten med den unge afghanske flyktingen Jawid Mohammadi tog engagemanget till en helt ny, personlig nivå.

– Vi har en fantastisk kvinna här i Aneby, en pensionär som tidigare var missionär i Afrika. Hon gick runt till flyktingboendena

Jawid Mohammadi sitter bekvämt bakom ratten. Här i Aneby kan han numera alla gator. Kyrkoherde Peter Andreasson är färdssällskap både bildligt och bokstavligt. FOTO: MAX WAHLUND

Jawid kallar mig pappa och jag har fått en ny son. Vilken rikedom!

Peter Andreasson, kyrkoherde.

och bjöd in till det internationella kaféet och presenterade sig så att alla flyktingar fick en kontakt, ett mänskligt ansikte.

PÅ ETT av boendena fanns Jawid, som kommit till Sverige 2014. Han var förtvivlad – Migrationsverket hade givit honom en ålder som var nära 10 år över hans egentliga, 24 i stället för 15. Därför fick han inte bo på HVB-hem, inte gå i skola och hotades av snar utvisning. Jawid sökte upp den tidigare missionären som förmedlade kontakt med kyrkoherde Andreasson. Kyrkoherden började engagera sig i fallet, och det blev snabbt personligt.

– I ett sådant läge handlar det om vad man själv kan göra som medmänniska. Det finns ingen officiell instans i vars knä man kan dumpa personen och gå därifrån. Här måste man bjuda till själv.

Jawid flyttade in i kyrkoherdens hus, nära det stora vattenfallet i utkanten av Aneby. Peter Andreasson bor ensam, barnen

är vuxna och finns på annat håll, så det är gott om plats. Jawid blev kvar i fyra år, tog hand om hönsen och gick ut med hunden, allt medan Migrationsverkets kvarnar malde ytterst långsamt. Peter berättar om den långa, snåriga, kafkaliknande processen. Ett exempel:

– Gränspolisens kunde inte utvisa Jawid eftersom han inte hade någon officiellt bekräftad identitet. Men bristen på identitet gjorde också att han inte kunde få uppehållstillstånd. Efter mycket möda hade vi fått bekräftelse från afghanska myndigheter i Kabul att den identitet han själv uppgett var korrekt. Men när vi lämnade in dokumenten till svenska myndigheter reagerade de på två helt olika sätt: Migrationsverket sade att beskedet från Kabul inte var något värt, dokumenten därifrån kan lätt förfalskas. Gränspolisens däremot sade att beskedet var utmärkt, nu kunde de äntligen utvisa Jawid! Det slutade med att jag fick argu-

mentera gentemot gränspolisens och påpeka att Migrationsverket just hade underkänt de papper vi hade fixat fram!

Efter många turer fick Jawid till slut ett tillfälligt uppehållstillstånd, och i samma veva även arbetstillstånd. Nästan direkt fick han anställning som maskinoperatör på industriföretaget Attends i Aneby. Nu har han flyttat till egen lägenhet, men har förstås nära kontakt med Peter Andreasson.

– Jawid kallar mig pappa och jag har fått en ny son. Vilken rikedom!

SÅ LÅNGT komna i historien är det dags att träffa Jawid själv. Han har tillbringat helgen hos vänner i Skåne och har kört upp på morgonen, ser lite trött ut, men bränner ändå av ett stort leende. I kväll blir det nattskift som börjar vid 22.30. Det är hårt att vara ung! Men Jawid är nöjd och framför allt glad över det två månader gamla körkortet. Nu kan han köra vart han vill.

Vi tar en tur runt stan i Jawids bil. Peter Andreasson hjälpte honom att köpa en Volvo men smaken är olika mellan generationerna, Jawid såg snabbt till att byta till en Mercedes. Han kör lugnt och bekvämt bort till Peters hus, till sin egen lägenhet, och till jobbet söder om riksväg 132. Vi småpratar och har trevligt. Jawid berättar om sitt liv – mycket jobb, en hel del träning på gym, umgänge med vänner.

NÄR VI står på Attends parkering frågar jag Jawid hur hans liv ser ut om tio år. Han skrattar till – de senaste tio åren har ju inneburit stora förändringar.

– Det är svårt att veta. Kanske har jag studerat någonstans eller bytt jobb? Men kanske har jag fortsatt här på Attends och fått större ansvar?

– Kanske har jag blivit farfar då? frågar Peter Andreasson med ett leende.

– Haha, kanske det! Det är inte omöjligt. Det är mycket man inte vet – man får se.

MAX WAHLUND